

Odbiornik radiowy Echo 231 Z

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1938

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 300 mm, sze.: 540 mm, dł.: 270 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 1181/V/288

SŁOWA KLUCZOWE

analogowy, czas wolny, dźwięk, eksport, elektronika, elektrotechnika, fale radiowe, komunikacja, międzywojnie, muzyka, nagłośnienie, odtwarzanie dźwięku, prąd,

propaganda, przemysł, radio, reklama, sprzęt
RTV, towar luksusowy, wzornictwo polskie

OPIS

Odbiornik radiowy Echo 231-Z, to luksusowy czterolampowy odbiornik reakcyjny, pozwalający na odbiór sygnałów radiowych w zakresie fal krótkich, średnich i długich. Posiada dwa obwody i wbudowany głośnik elektrodynamiczny. Został wyposażony w regulatory barwy tonu oraz siły odbioru; posiada także skalę, wbudowaną antenę oraz gniazda do podłączania dodatkowego głośnika i adaptera. Układ elektryczny odbiornika umieszczono w podłużnej, lakierowanej, orzechowej skrzynce w kształcie szafki z drzwiczkami dwuskrzydłowymi. Echo 231-Z był produkowany od 1936 roku, kosztował 297 zł. Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne (PZT) produkowały także podobne konstrukcje pod nazwami: Echo 232 i Echo 241 (oba z drzwiczkami roletowymi). Powstały tam także inne modele radioodbiorników noszące wspólną nazwę Echo. Montowano je z podzespołów krajowych. Część modeli wykonano na potrzeby poczty oraz na zamówienie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (były to tak zwane odbiorniki gminne). PZT powołano w 1932 roku w Warszawie, łącząc istniejącą wcześniej Państwową Wytwórnę Łączności oraz Państwową Wytwórnę Aparatów Telegraficznych i Telefonicznych. Zakład mieścił się na ulicy Grochowskiej w Warszawie. Początkowo wytwórnia zajmowała się naprawą sprzętu telegraficznego i telefonicznego, później uruchomiono produkcję aparatów telegraficznych, aparatów telefonicznych i łącznic telefonicznych. W 1939 roku PZT były największym i najnowocześniejszym zakładem radiotechnicznym w Polsce. Specjalizowały się zwłaszcza w produkcji specjalistycznego sprzętu teletransmisyjnego i radiotechnicznego. Zakłady produkowały sprzęt radiokomunikacyjny naziemny, lotniczy i morski na rynek krajowy oraz na eksport. W przeciwieństwie do dużych firmy takich jak Elektrit czy Philips, w PZT nie pracowano w trybie sezonowym. Poszczególne modele produkowano przez lata, większość pod wspólną nazwą Echo. Do nazwy dodawano grupę dwóch lub trzech cyfr oraz literę: pierwsza cyfra oznaczała ilość obwodów strojonych, druga – ilość lamp, trzecia – symbol kolejnego typu w grupie. Litera określała natomiast rodzaj zasilania: Z – zasilanie prądem zmiennym, S - prądem stałym, B – zasilanie bateryjne. PZT swój rozwój zawdzięczał konstrukcjom opracowanym w Biurze Studiów, w których pracował między innymi inż. Wilhelm Rotkiewicz, twórca słynnego detefonu. Zakłady wspierały polski przemysł nie tylko korzystając z polskich podzespołów przy montażu aparatów, ale także stosując odpowiednie hasła reklamowe swoich produktów. Przykładem może być plakat modelu 231 z serii Echo z hasłem: „Pieniądze zapłacone za Echo – ZOSTAJĄ W KRAJU”. Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski